

Luarea deciziilor biblice

LECȚIA
ȘAPTE

PERSPECTIVA SITUAȚIONALĂ:
ÎNȚELEGEREA REALITĂȚILOR

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere	1
II. Dumnezeu	2
A. Autoritatea	2
1. Absolută	2
2. Exclusivă	3
3. Exhaustivă	3
B. Control	4
1. Suveran	4
2. Moral	5
C. Prezența	6
1. Împăratul legământului	6
2. Domn întrupat	7
3. Lucrarea Duhului Sfânt	8
III. Creația	10
A. Supernatural	10
1. Locuitorii	10
2. Războiul spiritual	12
B. Domeniul natural	13
1. Creația	13
2. Căderea	14
3. Răscumpărarea	15
IV. Umanitatea	16
A. Societatea	16
1. Solidaritatea	16
2. Caracterul comun	19
3. Comunitatea	20
B. Indivizii	21
1. Caracterul	21
2. Experiențele	22
3. Trupul	22
4. Rolurile	23
V. Concluzie	24

Luarea deciziilor biblice

Lecția șapte

Perspectiva situațională: Înțelegerea realităților

INTRODUCERE

Unul dintre cei mai faimoși detectivi ai literaturii engleze este Sherlock Holmes. Personaj de ficțiune, el era un consultant foarte inteligent, care ajuta poliția să rezolve cazuri dificile. Inteligența strălucită a lui Holmes în rezolvarea cazurilor avea două laturi. Pe de-o parte, avea o mare putere de observare, astfel încât putea descoperi toate detaliile relevante ale unui caz. Pe de altă parte, era incredibil de logic, astfel încât putea înțelege modul în care aceste detalii contribuiau la lămurirea crimei pe care încerca să o rezolve. În anumite aspecte, luarea deciziilor biblice ne cere uneori să fim asemenea lui Sherlock Holmes. Trebuie să identificăm multe detalii și, de asemenea, trebuie să ne dăm seama de relevanța lor în problema la care încercăm să găsim răspuns.

Aceasta este a șaptea lecție din seria Luarea deciziilor biblice și am intitulat-o "Perspectiva situațională: Înțelegerea realităților". Obiectivul acestei lecții îl reprezintă identificarea componentelor majore ale situațiilor etice pe care le întâlnim în lumea modernă și explicarea modului în care fiecare componentă contribuie la decizia biblică pe care trebuie s-o luăm.

De-a lungul lecțiilor noastre, modelul de luare a deciziilor biblice a fost acela al unei judecăți etice care presupune aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu într-o anumită situație, de către o persoană. Această perspectivă asupra eticii ne amintește că există trei perspective majore de care trebuie ținut cont în fiecare situație de natură etică: perspectiva normativă, accentul fiind pus pe Cuvântul lui Dumnezeu, perspectiva existențială, materializată în focalizarea asupra persoanei, și perspectiva situațională, ce insistă pe situație. De câteva lecții, ne concentrăm asupra diverselor aspecte ale perspectivei situaționale și, în continuare, vom aprofunda mai mult această dimensiune a eticii creștine.

Vă amintiți că, în lecțiile precedente, am stabilit că elementele de bază ale situațiilor de natură etică sunt realitățile. Aceste realități reprezintă toate lucrurile care există. Pe lângă aceasta, am identificat două tipuri de realități care au o importanță deosebită în etică. Mai întâi, am vorbit despre obiective, adică despre acele rezultate pe care dorim să le vedem în urma gândurilor, cuvintelor și acțiunilor noastre. Al doilea, am discutat despre mijloace, care reprezintă metodele de atingere ale obiectivelor noastre.

În lecția aceasta, vom privi mai în detaliu la categoria deosebit de largă a realităților și, în particular, vom analiza importanța studiului realităților privitoare la Dumnezeu, la lumea din jurul nostru și la ființele umane în luarea deciziilor etice.

Lecția noastră se împarte în trei secțiuni. Vom începe prin identificarea realităților ce ne sunt descoperite despre Dumnezeu, Cel prin care trăim și în care stă ființa noastră. Apoi, vom descrie realitățile creației, în general, analizând diverse elemente ale naturii. În final, vom discuta despre omenire, ca element crucial al situației etice. Să ne îndreptăm atenția către Dumnezeu, prima și cea mai importantă realitate în orice situație etică.

DUMNEZEU

Vorbim despre Dumnezeu ca despre realitatea supremă în orice situație, deoarece El este Cel care dă viață și semnificație oricărei alte realități. Alte realități există doar pentru că Dumnezeu le-a creat și continuă să le susțină. Acestea au un sens doar pentru că El le conferă prin autoritatea Lui acest sens, în cadrul creației Lui. Asta înseamnă că trebuie să interpretăm orice realitate în lumina existenței și caracterului lui Dumnezeu. Deci, atunci când facem considerații cu valoare etică asupra realităților, este foarte important să începem cu Dumnezeu.

Discuția noastră despre Dumnezeu ca realitatea supremă în etica creștină se va axa pe trei aspecte familiare ale caracterului lui Dumnezeu: autoritatea Lui, care include dreptul Său de a governa asupra întregii creații, controlul Lui, care înseamnă puterea și stăpânirea asupra întregii creații și prezența Lui, care este existența și manifestarea persoanei Lui în creație. Vom începe prin a discuta despre autoritatea lui Dumnezeu, sau dreptul Lui de a governa întreaga creație.

AUTORITATEA

De la un capăt la celălalt, Scriptura arată în mod clar că Dumnezeu are autoritate, adică dreptul de a domni peste întreaga creație. Dreptul acesta derivă din faptul că Dumnezeu este Creatorul și susținătorul întregii creații. Nu există nicio părțică a creației pe care Dumnezeu să n-o fi adus la viață sau care să nu depindă de El pentru existența ei. Autoritatea lui Dumnezeu, în calitate de Creator, are cel puțin trei atribute fundamentale, de care trebuie totdeauna să ținem cont în etica creștină. Mai întâi, autoritatea Lui este absolută, apoi, ea este exclusivă și în fine, este exhaustivă. Să analizăm mai îndeaproape aceste idei, începând cu natura absolută a autorității lui Dumnezeu, Creatorul.

Absolută

Autoritatea lui Dumnezeu este absolută în sensul că Dumnezeu are libertate completă și totală de a face ce vrea cu ceea ce a creat. Scriptura ilustrează adesea autoritatea absolută a lui Dumnezeu comparând-o cu cea a unui olar asupra lutului cu care lucrează. Găsim acest motiv literar în texte precum Isaia 29:16; 45:9; Ieremia 18: 1-10 și Romani 9:18-24. Iată cum vorbește apostolul Pavel despre autoritatea lui Dumnezeu în Romani 9.20-21:

Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: "Pentru ce m-ai făcut așa"? Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuițare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuițare de ocară? (Romani 9:20-21)

Răspunsurile la întrebările retorice ale lui Pavel ne învață că de vreme ce Dumnezeu este Creatorul tuturor, El este stăpân și are dreptul de a face ce vrea cu ceea ce creează.

Și acest adevăr despre faptul că Dumnezeu are autoritate absolută asupra omului se extinde și asupra restului creației. Dumnezeu poate face tot ce vrea cu lucrurile pe care le-a creat și are libertatea și dreptul să acționeze așa cum consideră potrivit, să ceară de la creația mâinilor Lui orice dorește și să o judece în conformitate cu propriile Lui standarde.

Deci, când Dumnezeu își descoperă judecățile etice, acestea sunt adevărate și niciodată nu pot fi puse la îndoială. În general, creștinii acceptă ideea că Dumnezeu are dreptul să le poruncească și să determine decisiv judecățile lor etice. Dar, prea adesea, refuzăm să acceptăm judecățile etice ale lui Dumnezeu, dacă nu sunt confirmate și de alte standarde și căutăm motive de a evita să ne supunem la ceea ce ni se arată în mod clar. Dar, după cum am văzut, autoritatea lui Dumnezeu în etică este absolută iar judecățile Lui morale și perspectiva Lui asupra binelui și răului, trebuie acceptate, pur și simplu, ca fiind adevărate, pentru că așa spune El.

Exclusivă

În al doilea rând, pe lângă faptul că are autoritate absolută, Dumnezeu are și autoritate exclusivă asupra a tot ceea ce a creat.

Când spunem că Dumnezeu, Creatorul, are autoritate exclusivă, avem în vedere faptul că numai Dumnezeu deține autoritatea absolută. Autoritatea absolută aparține doar creatorului, iar Dumnezeu este singurul Creator. Ca urmare, doar Dumnezeu deține această autoritate supremă. Există și alte autorități, ca duhurile, îngerii și autoritățile pământești. Chiar și indivizii au o anumită măsură de autoritate asupra propriilor vieți. Dar, toate aceste tipuri de autoritate sunt delegate de către Dumnezeu, așa că autoritatea Lui este totdeauna superioară oricărei autorități create. Ca urmare, orice autoritate mai mică poate fi răsturnată de către autoritatea superioară, a Creatorului. Lucrul acesta înseamnă că judecățile morale ale lui Dumnezeu nu pot fi puse de nimeni la îndoială. De aceea, Biblia insistă asupra faptului că deciziile noastre etice trebuie luate în supunere totală față de Dumnezeu.

Exhaustivă

În al treilea rând, pe lângă faptul că are autoritate absolută și exclusivă, Dumnezeu are și autoritate exhaustivă asupra universului.

Când spunem că autoritatea lui Dumnezeu este exhaustivă, spunem că se extinde asupra oricăruia dintre lucrurile create de El, până în cele mai mici detalii. Există cel puțin două implicații importante ale acestui fapt. Întâi, toate fapăturile sunt sub autoritatea lui Dumnezeu, adică, în ciuda faptului că mulți oameni se răzvrătesc împotriva Lui și refuză să se supună poruncilor Lui, judecățile lui morale li se aplică și lor. Indiferent unde trăim și cine suntem, și indiferent de cultura sau religia noastră, toate ființele umane dau socoteală înaintea lui Dumnezeu. În al doilea rând, deoarece Dumnezeu a creat toate lucrurile, nu există niciun aspect al creației Lui care să fie neutru din punct de vedere moral. El a creat toate lucrurile pentru un scop și le-a dat un caracter moral. Orice lucru din creație, fie funcționează așa cum vrea Dumnezeu și, ca urmare, este bun, fie se află în

dezacord cu voia Lui și atunci este rău. Întreaga creație, până în cel mai mic detaliu, este supusă Lui. Așadar, când căutăm să-L slujim pe Dumnezeu, întotdeauna trebuie să ținem seama și să ne supunem autorității Lui.

După ce am analizat autoritatea lui Dumnezeu, să abordăm o a doua realitate despre Dumnezeu: controlul Lui asupra întregii creații, adică puterea de a governa asupra a tot ce există.

CONTROL

Încă de la început, trebuie să admitem că diversele ramuri ale credinței creștine înțeleg controlul lui Dumnezeu asupra creației în mod diferit. Dar, creștinii se învoiesc în mare parte, deoarece Scripturile sunt foarte clare în ce privește anumite aspecte ale controlului lui Dumnezeu.

Ne vom limita la a discuta două elemente fundamentale ale controlului lui Dumnezeu asupra creației. Mai întâi, vom vorbi despre caracterul suveran al controlului Lui, iar apoi, vom sublinia caracterul moral al acestuia. Să analizăm, mai întâi, natura suverană a controlului lui Dumnezeu asupra creației.

Suveran

De-a lungul vremii, creștinii au susținut cu consecvență controlul suveran asupra creației. Desigur, teologi și denominațiuni au păreri diferite asupra anumitor aspecte. Dar, în general, creștinii au susținut întotdeauna învățătura biblică conform căreia Dumnezeu are capacitatea nelimitată și dreptul neîngrădit să controleze creația după cum consideră. Mai mult, deoarece El este un Împărat bun și responsabil asupra creației Lui, își exercită puterea și dreptul de conducere pentru binele Împărăției Lui.

Din păcate, atât creștinii cât și ne creștinii au susținut uneori în diferite feluri că acest control suveran al lui Dumnezeu asupra creației este incompatibil cu ideea de responsabilitate morală a omului. Au crezut în mod greșit că cele două concepte nu pot fi adevărate în același timp. Ori Dumnezeu este suveran, ori noi suntem responsabili, dar nu amândouă.

Recent, acest concept a fost exprimat în mișcarea cunoscută sub numele de teism deschis. Teismul deschis învață că, pentru ca Dumnezeu să ceară omului socoteală pentru comportamentul și deciziile lui etice, omul ar trebui să aibă control absolut asupra vieții lui. Insistă asupra faptului că, dacă Dumnezeu are control suveran asupra Universului, atunci nu are dreptul să ne ceară socoteală pentru ce facem.

Așadar, pentru a păstra responsabilitatea etică a omului, teismul deschis învață că Dumnezeu, fie își limitează în mod voluntar suveranitatea, fie, prin chiar natura Lui, nu este capabil să controleze întreaga creație. Teoria concluzionează că Dumnezeu nu știe ce urmează să se întâmple și că are o influență limitată asupra lucrurilor care se petrec în creație și că, adesea, este depășit de modul în care se desfășoară istoria. Pe scurt, teismul deschis neagă controlul suveran al lui Dumnezeu, pentru a putea susține responsabilitatea omului.

Istoric vorbind, teologia creștină a susținut totdeauna că acest control suveran al lui Dumnezeu este perfect compatibil cu responsabilitatea umană. De fapt, în loc să perceapă controlul lui Dumnezeu ca excluzând responsabilitatea umană, teologia creștină a mers pe linia Scripturii, insistând asupra faptului că omul este responsabil moral înaintea lui Dumnezeu tocmai pentru că deține controlul suveran asupra creației Lui. Să dezvoltăm ce vrem să spunem.

Pe de-o parte, multe pasaje biblice învață că Dumnezeu are un plan care include întreaga Lui creație și că controlează creația pentru a-Și îndeplini acest plan. De exemplu, Biblia vorbește uneori despre scopurile Lui invariabile, ca în Evrei 6:17 sau despre alegerile și planurile pe care El le-a făcut înainte de întemeierea lumii, ca în Matei 13:35 și Efeseni 1:4. Alteori, Biblia se referă la planul prin care El își exercită controlul asupra întregii creații, ca în Romani 8:28. Scriptura vorbește chiar și despre hotărârea unor oameni și a unor evenimente, precum în Fapte 4:28 și Romani 8:29.

Creștinii au explicat controlul lui Dumnezeu asupra Universului, legându-l în diverse moduri de preștiința Lui, de voia Lui activă și pasivă și de decretul Lui pozitiv și permissive. Dar, la o analiză finală, creștinismul istoric a susținut întotdeauna că, întucât Dumnezeu este Creatorul, El poate și exercită un control suveran asupra creației Lui.

Pe de altă parte, în loc să vadă controlul suveran al lui Dumnezeu ca fiind contrar responsabilității etice, creștinismul l-a perceput ca o bază pentru responsabilitatea etică. Iată ce afirmă Pavel cu privire la relația dintre controlul suveran al lui Dumnezeu și responsabilitatea noastră în Filipeni 2:12-13:

... duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur ... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. (Filipeni 2:12-13)

Creștinii din Filipi trebuiau să trăiască o viață morală și în reverență deoarece Dumnezeu lucra în viața lor, determinându-i să dorească și să acționeze potrivit planului Lui suveran. Astfel, controlul Lui suveran asupra vieților lor reprezenta temeiul responsabilității lor morale. În loc să vadă suveranitatea divină și responsabilitatea omului drept două concepte care se exclud reciproc, Pavel a înțeles suveranitatea lui Dumnezeu ca fiind temeiul responsabilității omului.

După ce am discutat despre caracterul suveran al controlului lui Dumnezeu asupra creației, să abordăm caracterul moral al controlului Lui, analizând felul în care Dumnezeu a creat toate lucrurile ca un îndrumător către moralitate.

Moral

Un principiu foarte important al eticii creștine este acela că Dumnezeu nu pune omul în situații morale fără ieșire. Scriptura ne învață că, indiferent de complexitatea dilemelor noastre morale, Dumnezeu ne pune la dispoziție totdeauna mijloacele și oportunitatea de a evita păcatul. Acest principiu general este prezentat în 1 Corinteni 10:13, unde Pavel scrie următoarele cuvinte:

Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda. (1 Corinteni 10:13)

În contextul original, acest verset se referă la ispita idolatriei, cu care se confrunta biserica din Corint. Dar, principiul general este la fel de valabil: Dumnezeu nu îngăduie să ne confruntăm cu situații în care toate opțiunile de rezolvare să fie păcătoase.

Întotdeauna, El coordonează circumstanțele într-o asemenea manieră, încât să avem o cale de ieșire, o soluție vrednică de laudă și nu păcătoasă. Desigur, uneori această cale de scăpare nu se întrevede cu ușurință. Cei mai mulți dintre noi știm din experiență că unele dileme morale sunt extrem de dificil de rezolvat. Și pentru a ieși din situația respectivă, trebuie ca mai întâi noi să ne schimbăm într-un mod radical. Totuși putem fi siguri că oportunitatea pentru acest tip de schimbări este întotdeauna prezentă.

Aceasta înțelegem când spunem: controlul lui Dumnezeu este moral. El ordonează creația astfel încât circumstanțele din viața noastră să nu ne scuze alegerile ne-etice. Guvernează întregul univers astfel încât întotdeauna există o cale de a nu cădea în păcat.

După ce am văzut că autoritatea și controlul lui Dumnezeu reprezintă realități fundamentale ale situației noastre, să abordăm acum al treilea aspect al caracterului lui Dumnezeu: prezența Lui în mijlocul nostru în implicarea Lui în lume.

PREZENȚA

Discuția noastră despre prezența lui Dumnezeu se va împărți în trei secțiuni. Mai întâi, vom discuta despre Împăratul legământului, apoi, despre Dumnezeu ca Domn întrupat și, în final, despre El ca Duh slujitor. Să începem cu rolul lui Dumnezeu de Împărat al legământului peste creației și, în mod special peste omenire.

Împăratul legământului

Încă de la creație, din zilele lui Adam și Eva, Dumnezeu a fost prezent în mijlocul omenirii ca Împărat al legământului. Dintr-o lecție anterioară știm că, primii noștri părinți au fost creați după chipul lui Dumnezeu, ca împărați vasali, a căror slujbă era răspândirea Împărăției lui Dumnezeu pe întregul pământ. Dumnezeu își manifesta prezența în viața lor, binecuvântându-i atunci când erau credincioși și blestemându-i atunci când au păcătuit.

Odată cu căderea omenirii în păcat, Dumnezeu n-a mai umblat alături de Adam și Eva în răcoarea grădinii dar, cu toate acestea, nu și-a părăsit creația și a rămas prezent în rasa umana, ca Împărat al legământului.

Bineînțeles că Dumnezeu a fost întotdeauna omniprezent într-un mod invizibil, dar S-a arătat și prin intermediul multor manifestări vizibile, precum stâlpul de foc și de nor despre care citim în Exodul, capitolul 13. De asemenea, El și-a manifestat prezența prin intermediul minunilor, precum despărțirea Mării Roșii din Exodul, capitolul 14, sau

prin relația specială pe care a avut-o cu anumiți oameni, precum Ilie, care a chemat foc din cer în 2 Împărați capitolul 1. Dumnezeu se manifesta adesea în Israel ca Împărat al legământului, oferind protecție și binecuvântări poporului Lui, blestemând și distrugând pe vrăjmașilor. Și astăzi, Dumnezeu este Împăratul nostru, după cum ne învață Isus în Matei 5:34-35.

Prezența lui Dumnezeu cu noi ca Împărat al legământului înseamnă că El este aici pentru a-Și aduce judecata asupra întregului pământ și a locuitorilor lui. După cum scrie Evrei 4:13:

Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face. (Evrei 4:13)

Dumnezeu vede toate pentru că este prezent pretutindeni. și ne judecă pe baza a ceea ce vede. Poate vă reamintiți că, într-o lecție anterioară, am definit etica creștină ca:

Teologie, văzută ca mijloc de determinare a ființelor, acțiunilor și atitudinilor care primesc sau nu primesc binecuvântarea lui Dumnezeu.

Deciziile noastre etice trebuie să țină cont întotdeauna de prezența lui Dumnezeu cu noi ca judecător, atât în prezent cât și pe viitor. Ca urmare, prezența Lui cu ca judecător împărătesc este întotdeauna un fapt critic de care să ținem cont în luarea deciziilor etice. Nu trăim separat de Dumnezeu, ci în prezența și sub judecata și binecuvântările Lui.

Având în minte rolul lui Dumnezeu ca Împărat al legământului, suntem gata să abordăm tema prezenței lui Dumnezeu alături de noi ca Domn întrupat, în persoana lui Isus Hristos.

Domn întrupat

Când Isus s-a născut din Maria în Betleem, Dumnezeu a venit în mijlocul nostru într-un mod nou. Probabil că cea mai evidentă diferență a fost aceea a faptului că acum El era prezent în mod fizic și umbla pe pământ ca unul dintre noi. Deși am putea prezenta o listă a multor consecințe etice ale întrupării Lui, ne vom limita la a discuta patru aspecte.

Mai întâi, Evrei 2:17 ne învață că iertarea păcatelor este rezultatul naturii umane a lui Isus, a prezenței Lui pe pământ și, mai ales, a morții Lui pe cruce. Această iertare face ca Dumnezeu să poată binecuvânta faptele noastre bune.

În al doilea rând, prin intermediul vieții Lui umane, Isus a dobândit compasiune din propria experiență pentru noi în mijlocul ispitelor cu care ne confruntăm. Iată cuvintele din Evrei 2:18:

Și, prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți. (Evrei 2:18)

Prin lucrarea de mijlocire dinaintea Tatălui în ceruri, Isus face ca faptele noastre să fie judecate cu îndurare, și nu cu asprime și Îl motivează pe Tatăl să-și arate harul față de

noi, dându-ne puterea de a ne împotrivi păcatului și aducând iertarea în viața noastră în fiecare zi.

În al treilea rând, prezența pământească a lui Isus împreună cu noi ne oferă modelul suprem de neprihănire pentru viața noastră. Scriptura relatează multe detalii din viața lui Hristos, și fiecare dintre ele prezintă o imagine a comportamentului etic perfect, a gândurilor, emoțiilor și judecăților Lui. Dumnezeu ne face tot mai asemeni cu Hristos, nu doar prin faptul că ne oferă un model pe care să-l urmăm, ci și prin puterea pe care ne-a dat-o, de a fi ca El.

În fine, în al patrulea rând, biruința noastră morală azi este asigurată prin prezența lui Isus. Lucrarea Lui pământească a început procesul de restaurare deplină a Împărăției lui Dumnezeu și, prin înfrângerea vrăjmașului Lui și al nostru pe cruce, Isus ne-a dat puterea de a fi biruitori în luptele morale și ne-a asigurat victoria finală.

Astăzi, nu mai putem beneficia de prezența umană a lui Hristos pe pământ, dar, viața Lui pământească a fost extrem de importantă pentru ilustrarea unui comportament etic și pentru a ne da posibilitatea să avem un asemenea comportament. Prezența Lui continuă, fizică din ceruri reprezintă un element esențial integrant demersurilor noastre etice înaintea lui Dumnezeu.

După ce am discutat despre Dumnezeu ca Împărat al legământului și ca Domn întrupat, trebuie să abordăm tema prezenței lui Dumnezeu sub forma Duhului Sfânt care ne slujește cea mai nemijlocită prezență a lui Dumnezeu cu care avem de-a face în această perioadă.

Lucrarea Duhului Sfânt

Când Isus s-a înălțat la ceruri, El a turnat duhul Lui asupra bisericii. Slujirea Duhului în viața noastră are multiple aspecte, dar noi ne vom limita doar la două dintre ele. Mai întâi, Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios, dându-i puterea și motivația de a lua decizii etice.

În Romani 8:9-10, apostolul Pavel scrie următoarele cuvinte cu privire la locuirea Duhului Sfânt:

Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. (Romani 8:9-10)

Pavel spune că Duhul Sfânt face cel puțin două lucruri foarte importante în domeniul eticii creștine. Întâi, El ne dă viață spirituală și, al doilea este faptul că ne controlează. Să discutăm fiecare dintre aceste idei în detaliu.

Din pricina căderii umanității în păcat, toți oamenii sunt născuți într-o stare de moarte spirituală, lucru care ne face neputincioși din punct de vedere moral, fără posibilitatea de a face vreun lucru pe care Dumnezeu să-l considere bun. Dar, când Duhul Sfânt ne dă o viață nouă, El ne dă și abilitatea morală să facem fapte bune. Aceasta

înseamnă că noi putem și trebuie să ne bazăm pe Duhul Sfânt pentru a ne ajuta să ne împotrivim păcatului.

Dar, Duhul Sfânt ne transformă inima și mintea, astfel încât să-L iubim pe Dumnezeu și să dorim binecuvântările Lui. Pe scurt, El ne dă dorința de a trăi o viață etică și, ca urmare, avem obligația morală de a ne supune controlului Lui în viața noastră și de a căuta să împlinim dorințele sfinte în locul celor păcătoase.

Pe lângă faptul că locuiește în noi, Duhul Sfânt ne slujește dăruind credincioșilor abilități supernaturale pentru a face lucrarea de slujire în biserică. Duhul Sfânt a dat diverse daruri credincioșilor de-a lungul istoriei și a locuit în ei chiar și în Vechiul Testament, dar daruri spirituale a dat numai anumitor persoane speciale, precum profeții, preoții și regii. Dar, Vechiul Testament arăta către ziua în care Duhul avea să fie turnat asupra întregului popor al lui Dumnezeu. Ascultați cuvintele lui Petru din Fapte 2:16-17:

Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: "În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise! (Fapte 2:16-17)

Ioel profețise despre o vreme când Duhul Sfânt avea să fie turnat asupra tuturor credincioșilor, dând daruri spirituale tuturor celor în care locuia. Petru, la rândul lui, ne spune că lucrul acesta s-a întâmplat la Cincizecime și că, din ziua aceea, fiecare credincios din biserică a primit daruri spirituale.

Din pasaje precum 1 Corinteni 12, Romani 12 și Efeseni 4, precum și din istoria bisericii, descoperim că unele daruri spirituale sunt destul de des întâlnite, daruri precum slujirea, predicarea, învățarea, evanghelizarea, încurajarea, dărnicia și administrația. Darurile mai spectaculoase, precum viziunile, minunile și vorbirea în alte limbi sunt mai puțin comune. Dar, indiferent ce daruri spirituale avem, ideea pe care vrem s-o evidențiem este aceea că Duhul Sfânt revarsă daruri pentru a zidi biserica. Deci, indiferent ce daruri avem, datoria noastră morală este aceea de a le folosi pentru binele poporului lui Dumnezeu. Iată ce ne învață și Pavel în 1 Corinteni 12:7, 11:

Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora ... Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește. (1 Corinteni 12:7, 11)

Una dintre implicațiile etice ale trăirii în prezența Duhului Sfânt este aceea că avem obligația să identificăm și să folosim darurile pe care ni le-a dat Dumnezeu.

Unele dintre realitățile fundamentale, pe care trebuie să le considerăm în orice situație etică, sunt privitoare la Dumnezeu Însuși: autoritatea Lui absolută, exclusivă și exhaustivă, controlul Lui suveran și moral asupra creației și prezența Lui alături de noi ca Împărat al legământului, Domn întrupat și Duh Sfânt care ne slujește. Atunci când înțelegem corect cine este Dumnezeu, suntem mult mai bine pregătiți să luăm decizii după voia Lui și care ne aduc binecuvântările Lui.

După ce am identificat realitățile privitoare la Dumnezeu Însuși, să abordăm acum realitățile care alcătuiesc creația, în general, atât în aspectul ei fizic, cât și în cel spiritual.

CREAȚIA

Teologia sistematică tradițională a împărțit lucrurile care există în trei domenii principale. Mai întâi, domeniul supranatural, cel care există deasupra naturii. Deși adesea folosim termenul acesta pentru a face referire la lucrurile care nu fac parte din lumea naturală, în teologia sistematică el are o utilizare puțin mai tehnică. Specific, el se referă la Dumnezeu și la lucrarea Lui, deoarece Dumnezeu este singurul cu adevărat mai mare, mai puternic și cu autoritate decât lumea naturală.

Al doilea este domeniul natural. Aceasta este lumea pe care Dumnezeu a creat-o în Geneza 1, lumea în care trăim și funcționăm și, fără îndoială, este partea creației cea mai familiară ființelor umane.

Al treilea este domeniul supranatural, cel care este dincolo de natură. El nu se află deasupra naturii, în felul în care este Dumnezeu, ci alături de ea, ca aspect distinct al creației. Acest domeniu este locuit de spirite nevăzute, adică de îngeri și demoni.

În acord cu această înțelegere tradițională, discuția noastră cu privire la realitățile creației va avea două părți. Mai întâi, vom analiza aspectele supernaturale ale creației, având în vedere modul în care domeniul spiritual locuit de îngeri și demoni se raportează la etica creștină și, apoi, vom aborda lumea naturală și relația ei cu etica. Să începem cu domeniul supranatural, adică aspectele invizibile ale creației.

SUPERNATURAL

Din păcate, creștinismul contemporan, mai ales în societatea occidentală, acordă adesea prea puțină importanță îngerilor și demonilor care ne înconjoară și care interacționează cu noi. Lucrul acesta nu este deloc surprinzător, deoarece experiența noastră umană este, de obicei, limitată la lumea naturală. Interacționăm în mod constant cu alți oameni, precum și cu mediul înconjurător și încercăm, de obicei, să explicăm majoritatea lucrurilor și evenimentelor din jurul nostru ca pe niște fenomene naturale. Deci, arareori punem suficient accent asupra lumii supernaturale. Realitate este, însă, că îngerii și demonii au un impact semnificativ asupra lucrurilor care se întâmplă în viața noastră și, ca urmare, lumea supranaturală trebuie luată în considerare atunci când vine vorba de deciziile etice.

Din perspectivă etică, vom studia lumea supranaturală sub două aspecte distincte. Mai întâi, vom descrie locuitorii acestui domeniu și relația lor cu lumea naturală și, apoi, ne vom îndrepta către subiectul războiului spiritual, acea luptă cosmică dintre bine și rău, care se desfășoară în jurul nostru. Să ne îndreptăm atenția către locuitorii domeniului supranatural, adică spre îngeri și demoni.

Locuitorii

Știința modernă consideră omul, în general, ca fiind singura ființă rațională din univers. Înțelegem că trăim pe o planetă relativ mică, ce se învâрте în jurul unui soare și el relativ mic, într-o galaxie vastă dar care reprezintă doar o mică parte a universului.

Dar, Scriptura învață că Dumnezeu a populat universul cu un mare număr de ființe spirituale, cunoscute ca îngerii și demonii. Atât îngerii când și demonii sunt ființe raționale și inteligente, cu voință și personalitate.

Când Dumnezeu a creat aceste ființe, ele erau toate îngeri, curați și perfecți, slujind lui Dumnezeu în Împărăția Lui cerească. Dar, unii dintre acești îngeri s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au căzut din starea aceasta binecuvântată, într-una de condamnare. Biblia folosește de obicei termenul îngeri pentru a descrie acele ființe angelice care au rămas loiale lui Dumnezeu și termenul de demonii pentru a descrie îngerii căzuți în urma răzvrătirii. Atât îngerii cât și demonii au influență asupra multor lucruri care se întâmplă în lumea naturală.

Vom analiza impactul pe care îl au atât îngerii cât și demonii asupra contextului nostru etic. Să începem prin abordarea tema îngerilor, după care vom discuta și despre demonii.

Îngerii slujesc ca mesageri și trimiși credincioși ai lui Dumnezeu. Ei transmit cuvântul Lui ființelor umane și interacționează cu omenirea, din partea lui Dumnezeu. Uneori acestea sunt evenimente dramatice. De exemplu, în 2 Împărați 19:35, vedem că îngerul Domnului a ucis 185000 de soldați asirieni într-o noapte, pentru a opri invazia lui Sanherib în Iuda. Dar, în alte situații, îngerii lucrează prin mijloace mult mai normale. De exemplu, Psalmul 91:11-12, ne învață că îngerii lucrează pentru a-i ajuta pe cei credincioși lui Dumnezeu să nu se lovească cu piciorul de piatră.

Evrei 1:14 sumarizează lucrarea importantă a îngerilor punând următoarea întrebare retorică:

Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea? (Evrei 1:14)

Răspunsul este, bineînțeles, "da". Dar, ce legătură are această lucrare a îngerilor cu deciziile noastre etice?

Pe de-o parte, îngerii lui Dumnezeu lucrează permanent pentru a se asigura că avem totdeauna posibilitatea unui comportament moral. Slujirea lor trebuie să ne facă să avem o mai mare încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, iar această încredere trebuie să ne încurajeze să luăm decizii etice chiar și atunci când acestea ne pun în situații dificile.

Mai mult, Dumnezeu folosește mântuirea noastră pentru ai învăța pe îngerii din ceruri înțelepciunea. Îngerii nu au nevoie de mântuire, iar pentru demonii ea este indisponibilă. Ca urmare, mântuirea este o taină pentru ei, așa că, observând cum Dumnezeu mântuiește omenirea, îngerii învață mai multe despre slava Domnului și pot să-L laude mai bine.

Noul Testament vorbește despre aceasta în multe locuri, printre care și în Efeseni 3:10, unde Pavel scrie următoarele cuvinte:

Pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuns de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3:10)

Prin pocăința de păcate și prin binecuvântările pe care le dă Dumnezeu, îngerii învață mai multe despre căile Lui și-L laudă pentru aceasta. Deci, un element important de care trebuie să ținem cont în deciziile noastre etice este felul în care acestea îi ajută pe îngeri să-i dea slavă și cinste lui Dumnezeu.

Având această înțelegere asupra îngerilor, trebuie să ne îndreptăm atenția către demoni și către rolul pe care îl joacă ei ca realități ale situațiilor prin care trecem.

Ca și îngerii, demonii sunt capabili să interacționeze cu domeniul natural, lucru pe care îl fac pentru a ne face rău. În Noul Testament, cea mai des amintită modalitate prin care demonii îi atacă pe creștini este ispita de a cădea în idolatrie.

De asemenea, Scriptura arată că demonii pot face rău și în alte moduri. De exemplu, în Iov 1-2, vedem că Satan, căpetenia demonilor, primește permisiunea de a distruge averea lui Iov, de a-i afecta sănătatea și de a-i ucide familia. După cum descoperim în aceste capitole, aceasta a reprezentat o situație neobișnuită, în care Dumnezeu i-a îngăduit lui Satan să aibă o mare influență în viața lui Iov. Cu toate acestea, din această situație putem observa căile prin care demonii pot interveni în domeniul natural.

După cum vom vedea în secțiunea următoare, activitățile demonice au multe implicații în viața noastră. Demonii ne ispitesc în mod constant, încercând să ne îndepărteze de alegerile morale și, din acest motiv, trebuie să avem în vedere faptul că ei reprezintă realități importante ale situațiilor prin care trecem.

Deși există numeroase consecințe morale ale implicării locuitorilor domeniului supranatural în viața noastră, ne vom focaliza doar asupra războiului spiritual care se desfășoară între cele două domenii și asupra modului în care el ne afectează viața.

Războiul spiritual

De când satan și restul demonilor s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, are loc o continuă bătălie între ei și îngerii sfinți ai lui Dumnezeu. Fiindcă acest conflict este între duhuri bune și rele, adică îngeri și demoni, îl numim război spiritual. Acest război este menționat adesea în Scriptură dar, probabil, cel mai cunoscut pasaj îl reprezintă învățătura lui Pavel privitoare la armura lui Dumnezeu, din Efeseni capitolul 6. Iată cuvintele apostolului în Efeseni 6:12:

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. (Efeseni 6:12)

Pavel arată aici că printre dușmanii noștri se numără căpetenii, domnitori, stăpânilor și duhuri ale lumii supranaturale. Acest război spiritual este o luptă între forțele binelui și forțele răului și ne influențează, în sensul că îngerii ne ajute să ascultăm de Dumnezeu în luarea deciziilor etice, iar demonii ne ispitesc să păcătuim.

Vestea bună este că Isus a schilodit abilitatea demonilor de a ne birui. Prin moartea și învierea Lui, El este deja biruitor asupra tuturor dușmanilor Lui. Iată ce învață apostolul Pavel în Coloseni 2:15, unde folosește următoarele cuvinte de încurajare:

A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce. (Coloseni 2:15)

Dar, deși Hristos a câștigat războiul, demonii continuă lupta lor împotriva noastră și vor continua să ne atace până când Dumnezeu îi va judeca, la finalul istoriei. Din acest motiv, trebuie să fim ca niște soldați vigilenți, echipați pentru bătălie cu armura lui Dumnezeu, încrezându-ne în harul Domnului pentru tăria de a putea face față oștilor demonice. Nu trebuie să uităm vreodată că acest război spiritual este un element real și important în situația noastră etică.

Având această înțelegere a lumii supernaturale, suntem pregătiți să analizăm consecințele etice ale lumii naturale, materiale, în care trăim.

DOMENIUL NATURAL

Detaliile lumii naturale sunt aproape infinite, așa că ne vom concentra atenția asupra lumii naturale ca întreg. Mai întâi, vom discuta despre locul pe care lumea naturală l-a avut în momentul creației, apoi, vom analiza prin modul în care căderea omenirii în păcat a influențat lumea naturală și, în final, vom discuta implicațiile pe care răscumpărarea omenirii din păcate le are pentru lumea naturală. Să începem cu subiectul creației, și cu rolul pe care lumea naturală îl joacă în cadrul acesteia.

Creația

În Geneza 1, Moise descrie creația întregului domeniu natural într-un mod care subliniază importanța deosebită a omului pe pământ. Din relatarea lui, putem vedea că ființele umane sunt parte a naturii. Conform Geneza 2:7, Dumnezeu ne-a creat din țărâna pământului și, fiindcă suntem parte din natură, avem obligația etică de a o proteja.

De asemenea, Moise afirmă clar că ființa umană este stăpână sau domnește peste natură. Dumnezeu nu ne-a creat egali cu plantele și animalele, ci ne-a pus stăpâni peste ele. Iată ce scrie în Geneza 1:28:

Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ." (Geneza 1:28)

Încă de la început, Dumnezeu a creat omul pentru a governa lumea și pentru a o administra într-un mod care să favorizeze viața și creșterea, transformând lumea într-o împărăție potrivită pentru el.

După ce am analizat starea inițială a domeniului natural, din momentul creației, să abordăm căderea omenirii în păcat și, în mod special, asupra impactului pe care lucru acesta l-a avut asupra domeniului natural.

Căderea

Când Adam și Eva au căzut în păcat, Dumnezeu a blestemat atât rasa umană, cât și pământul, supunându-l stricăciunii. Consecința a fost faptul că pământul a început să se împotrivescă stăpânirii omului în multe feluri. De exemplu, omului a început să-i fie foarte greu să lucreze pământul și să-l determine să producă mâncare. Citind despre aceasta în Geneza 3:17-19, unde Dumnezeu aruncă următorul blestem asupra lui Adam:

... blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea ...(Geneza 3:17-19)

Ca rezultat al acestui blestem, lumea naturală este afectată de păcat în multe feluri. Putem sumariza situația lumii naturale în felul următor: natura este atât beneficiarul cât și instrumentul blestemului lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, natura este stricată de păcat și a ajuns să ne fie adesea ostilă. Acestea reprezintă detalii importante ale situației noastre naturale, de care trebuie să ținem cont în etică. Natura nu mai este așa cum a fost creată de Dumnezeu să fie și lucrul acesta complică adesea deciziile noastre etice, deoarece ea însăși este afectată de păcat și, uneori, servește ca instrument al lui Dumnezeu pentru disciplinarea noastră.

În același timp, lumea naturală nu a fost distrusă în totalitate prin cădere. Pământul încă Îi aparține lui Dumnezeu, împreună cu toate lucrurile de pe el și încă declară bunătatea și maiestatea Lui, iar Dumnezeu încă îl folosește pentru a ne oferi multe lucruri bune. Iată ce citim în Psalmul 19:1:

Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. (Psalmul 19:1)

Același lucru îl spune și Pavel în 1 Timotei 4:4-5:

Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună, și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. (1 Timotei 4:4-5)

Natura este încă bună. Ea este încă lucrarea mâinii lui Dumnezeu și reprezintă unul dintre mijloacele pe care El le folosește pentru a ne sluji și a ne binecuvânta. Deci, când ne confruntăm cu întrebări etice, trebuie să ne amintim că atât stricăciunea cât și binecuvântările naturii, continuă să fie elemente importante ale situației noastre.

După ce am discutat atât despre creație cât și despre căderea în păcat, suntem gata să ne îndreptăm atenția către subiectul răscumpărării și către rolul pe care domeniul natural îl joacă în istoria răscumpărării.

Răscumpărarea

Când omenirea a căzut în păcat, domeniul natural a devenit atât beneficiar, cât și instrument al blestemului. Dar, prin răscumpărare, aceste două efecte sunt inversate. Domeniul natural devine un instrument al răscumpărării, deoarece Dumnezeu lucrează în cadrul acestuia pentru a realiza răscumpărarea omului. De asemenea, el devine un beneficiar al răscumpărării, deoarece Dumnezeu înlătură consecințele căderii în păcat din lumea naturală, prin răscumpărarea omenirii.

Natura funcționează ca mijloc al răscumpărării în mai multe moduri. Întâi, Dumnezeu folosește lucrurile din domeniul natural ca instrumente în procesul răscumpărării, în sensul că evenimentele din lumea naturală mărturisesc despre măreția lui Dumnezeu. Ele ne oferă multiple ocazii de a crede în Dumnezeu pentru mântuirea noastră și ne pun în situații care duc la creșterea noastră spirituală și la biruința noastră. Uneori, Dumnezeu trece peste ordinea naturală, folosind mijloace miraculoase, schimbând natura astfel încât să ne ofere semne și minuni care să întărească credința noastră. Iată ce spune Pavel în Romani 8:28:

... toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. (Romani 8:28)

Prin expresia "toate lucrurile", Pavel se referă la orice circumstanță, eveniment, creatură, obiect sau gând, absolut tot. La toate lucrurile care există sau se petrec în lumea naturală. Dumnezeu controlează totul spre binele nostru și spre înaintarea răscumpărării noastre.

Deci, când avem înaintea noastră decizii etice, trebuie să ne punem întrebări de genul: Ce mă învață Dumnezeu prin experiențele din lumea naturală? Mă poate ajuta interacțiunea mea cu lumea naturală să fiu mai asemănător cu Hristos? Cum pot folosi lumea naturală pentru a-I aduce slavă lui Dumnezeu?

Dincolo de aceasta, domeniul natural însuși va fi, în ultimă instanță, beneficiarul răscumpărării, căci Dumnezeu va redefini atât cerul cât și pământul creând altele noi. Scriptura menționează această nouă zidire în multe locuri, precum Isaia 65:17; 66:22, 2 Petru 3:13 și Apocalipsa 21:1. Pasaje ca acestea arată că stricăciunea lumii naturale va dura până când răscumpărarea omenirii va fi desăvârșită, la revenirea lui Hristos. În momentul acela, pământul își va putea îndeplini scopul glorios pe care i l-a rânduit Dumnezeu încă de la început. Pavel scrie despre aceasta în Romani 8:19-21, unde citim următoarele cuvinte:

Creația așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu, ... creația însăși va fi eliberată din robia degradării și adusă în libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu. (Romani 8:19-21 versiunea NTR)

Faptul că Dumnezeu răscumpără lumea naturală arată că El pune mare preț pe ea și, ca urmare, atunci când luăm decizii de natură etică și noi trebuie să avem în vedere modul în care alegerile noastre influențează creația naturală. Lucrul acesta înseamnă că trebuie să punem întrebări precum: Ce efect va avea decizia mea asupra lumii naturale? Cum pot îmbunătăți și lărgi stăpânirea omului asupra pământului? Cum pot promova o lume

potrivită pentru glorioasa prezență a lui Dumnezeu? Ori de câte ori abordăm o problemă de natură etică, trebuie să luăm în considerare felul în care creația ne influențează și trebuie să nu uităm că și acțiunile noastre au impact asupra ei.

După ce am identificat realitățile fundamentale care Îl caracterizează pe Dumnezeu, precum și realitățile creației, în general, suntem pregătiți să discutăm despre realitățile legate de omenire, care este apogeul creației lui Dumnezeu.

UMANITATEA

Vom aborda realitățile specifice omenirii în două moduri. Întâi, vom analiza omenirea în contextul societății, adică al realității trăirii noastre împreună cu ceilalți. Apoi, vom discuta despre ființele umane ca indivizi, ținând spre înecăcările de a trăi cu propria persoana. Să ne îndreptăm atenția către societatea umană, ca element esențial al situației noastre.

SOCIETATEA

Vom observa trei aspecte ale societății, care au de-a face cu studiul eticii creștine. Mai întâi, vom discuta despre solidaritatea societății umane, analizând modul în care Dumnezeu privește rasa umană ca entitate. Al doilea, vom discuta pe scurt despre caracterul comun al experiențelor umane și, în final, vom aminti câte ceva despre comunitatea umană. Să privim întâi la solidaritatea societății umane înaintea lui Dumnezeu.

Solidaritatea

În discuția despre solidaritatea omenirii, vom discuta despre mandatul cultural ca despre sarcina colectivă încredințată omenirii la creație. Vom aminti apoi despre cădere, ca despre un eșec colectiv al rasei umane, care a adus cu sine și consecințe colective. În fine, vom privi la răscumpărare ca la o restaurare colectivă a rasei umane. Să analizăm întâi sarcina colectivă a omenirii în cadrul creației, și anume mandatul cultural.

Într-o lecție anterioară, am vorbit despre mandatul cultural ca fiind porunca dată de Dumnezeu oamenilor de a răspândi Împărăția Lui până la marginile pământului, prin dezvoltarea societății umane. Acest mandat a fost încredințat în mod direct lui Adam și Evei atunci când au fost creați. Iată ce spune Dumnezeu primilor noștri părinți în Geneza 1:28:

...Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; ... (Geneza 1:28)

Desigur, Dumnezeu n-a avut niciodată în vedere ca Adam, ca tată și Eva, ca mamă, să dea naștere la suficienți copii pentru a umple întreaga planetă cu oameni și comunități

umane. El a avut în vedere ca ei să fie primii din multe generații de oameni și a intenționat ca omenirea, în mod colectiv, să îndeplinească acest mandat.

Ca urmare, toate ființele umane sunt solidare una cu cealaltă, adică, Dumnezeu a încredințat această sarcină de umplere și supunere a pământului rasei umane ca întreg, socotind-o ca o singură entitate colectivă. Dar, Dumnezeu nu a încredințat fiecare aspect al mandatului cultural fiecărui individ. Mandatul cultural obligă umanitatea, ca întreg, să se reproducă și să zidească societăți omenești. Obligația morală a individului este aceea de a-și îndeplini responsabilitatea personală și de a coopera cu întreaga umanitate în împlinirea acestei sarcini colective.

Această solidaritate colectivă a rasei umane în cadrul mandatului cultural ne învață ceva foarte important cu privire la etică, și anume că, încă de la început, Dumnezeu a intenționat ca ființele umane să ia în considerare persoanele din jur atunci când iau decizii individuale. Trebuie să ne gândim la modul în care deciziile noastre îi vor afecta pe ceilalți și la felul în care putem lucra împreună pentru atingerea obiectivului colectiv al lărgirii Împărăției lui Dumnezeu până la marginile pământului.

După ce am înțeles sarcina colectivă a umanității, să abordăm subiectul eșecului colectiv al umanității, adică cel al căderii în păcat.

Când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, le-a încredințat sarcina colectivă a mandatului cultural, dar a dat fiecăruia dintre ei și responsabilități personale prin care să contribuie la îndeplinirea acestei sarcini. Apoi, odată cu căderea, Adam și Eva au încălcat, fiecare în parte, rolul individual pe care îl primiseră și, prin urmare, au încălcat și sarcina colectivă care le fusese încredințată. Astfel, căderea a implicat nu doar păcatele lui Adam și Eva ca indivizi, ci și stricarea relației lor, a structurii familiale rânduite de Dumnezeu. Astfel, rasa umană este unitară chiar și în răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu.

Faptul că evenimentul căderii este un eșec colectiv are implicații profunde în etica creștină, însemnând că avem nu doar obligația de a fi corecți în etica individuală, ci și aceea de a promova moralitatea în rândul altor indivizi. Lucrul acesta ne arată că trebuie să întemeiem familii și comunități umane și să punem bazele unor practici etice sănătoase în cadrul acestor relații. De asemenea, ne arată că trebuie să fim cu băgare de seamă în ce privește ispitele cu care ne confruntăm în aceste relații.

După ce am analizat sarcina colectivă a umanității și eșecul colectiv în împlinirea acestei sarcini, trebuie să ne îndreptăm atenția către consecințele colective ale căderii umanității în păcat.

Pentru a înțelege consecințele colective ale căderii, este necesar să ne amintim că atunci când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, El a intrat în legământ cu ei. Printre altele, acest legământ le cerea primilor doi oameni să asculte de Dumnezeu și le arăta care vor fi consecințele ascultării și ale neascultării lor. Dar, acest legământ nu guverna doar relația lui Dumnezeu cu Adam și Eva ca indivizi, ci-i guverna pe Adam și Eva ca colectivitate. De fapt, Scriptura învață că orice ființă umană care a existat sau va exista vreodată era inclusă în acest legământ.

Deci, când Adam și Eva au încălcat legământul lui Dumnezeu, mâncând din pomul cunoștinței binelui și răului, consecințele neascultării lor n-au căzut doar asupra lor, ci și asupra celor ce le-au urmat. Datorită solidarității colective a rasei umane, această cădere în păcat a făcut ca fiecare membru al ei să sufere blestemele aferente legământului. Iată cum sumarizează Pavel aceasta în Romani 5:18:

...printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, ... (Romani 5:18)

Singura excepție de la această situație a fost Isus, care nu a fost urmaș al lui Adam și al Evei prin procesul reproducerii umane obișnuite, ci a fost conceput în pântecul Mariei de către Duhul Sfânt. Toate celelalte ființe umane suferă blestemele încălcării legământului de către Adam, atunci când a păcătuit.

Una dintre consecințele căderii este aceea că toți oamenii sunt născuți sub blestemul morții și se îndreaptă spre judecata eternă. Pe lângă faptul că ne naștem vinovați și condamnați, ne naștem și afectați, înrobiți de păcat și incapabili de a face vreun lucru bun. Pavel scrie despre aceasta în Romani 8:7-8:

Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu. (Romani 8:7-8)

De fapt, consecințele căderii sunt atât de severe încât, fără lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu, nu avem nicio cale de a face, a gândi sau a spune ceva cu adevărat etic.

Fiindcă suntem atât de corupți de păcat, trebuie să ne punem totdeauna sub semnul întrebării instinctele și intuiția morală. Nu putem, pur și simplu, să ne luăm după pornirile inimii noastre, imaginându-ne că ne vor conduce totdeauna la puritate etică. Una dintre consecințele acestei probleme universale a păcatului este faptul că rasa umană nu împlinește mandatul cultural în modul în care dorește Dumnezeu. Ridicăm și extindem civilizația umană în lume, dar prezența păcatului din noi, ne determină să zidim într-un mod care nu-L onorează și nu-l glorifică pe Dumnezeu.

Ar trebui să ne ajutăm unul pe altul în lucrarea zidirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, dar stricăciunea păcatului ne face să devenim piedici unii pentru alții. Ca urmare, în dorința de a aduce slavă lui Dumnezeu, nu e suficient să lucrăm cu o atitudine pozitivă la zidirea Împărăției Lui, ci trebuie să veghem permanent pentru a nu cădea în păcat. Trebuie să ne testăm atât propriile motivații și propriul comportament, cât și pe cele ale celor din jurul nostru.

După ce am analizat sarcina colectivă a umanității și eșecul ei colectiv, precum și consecințele colective ale acestui eșec, să ne îndreptăm atenția către restaurarea colectivă a structurilor sociale ale omenirii.

În lumea modernă, se întâmplă adesea ca cei credincioși să se concentreze asupra aspectelor individuale ale mântuirii, precum iertarea păcatelor și viața veșnică a fiecărui om, în parte. Dar, după cum am văzut în lecțiile anterioare, planul lui Dumnezeu pentru creație nu este pur și simplu acela de a salva o mulțime de credincioși, ca indivizi, ci acela de a zidi o Împărăție, o nouă structură socială și o nouă societate locuită de oameni înnoiți. Iată ce spune 1 Petru 2:9 atunci când descrie biserica în termeni colectivi:

Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ... (1 Petru 2:9)

Dumnezeu nu răscumpără, pur și simplu, indivizi, ci Își răscumpără un popor, o preoție și un popor. Aceasta înseamnă că El răscumpără indivizi, pe care îi așază în structuri sociale răscumpărate.

Cu toții suntem conștienți că Isus este Împăratul nostru și că noi suntem Împărăția Lui. și toți recunoaștem faptul că el a rânduit structurile sociale și de autoritate în poporul Său, chiar și în zilele noastre, precum familia și rânduiala bisericești. Când Isus va reveni, structurile sociale colective vor fi și ele răscumpărate integral, iar această realitate este importantă pentru deciziile etice pe care le luăm. Nu este suficient să ne focalizăm doar pe răscumpărarea personală, ci și pe menținerea unor structuri sociale după voia lui Dumnezeu, cum sunt familia, biserica și chiar națiunile, toate parte din marea Împărăție pe care Dumnezeu o zidește pe pământ.

După ce am explicat solidaritatea colectivă a rasei umane în relația cu Dumnezeu, trebuie să ne îndreptăm atenția către realitățile privitoare la caracterul comun al experiențelor umane.

Caracterul comun

În cadrul rasei umane, oamenii se împart în multe sub-grupuri sociale. Facem parte din națiuni, culturi, sub culturi, biserici, familii, ș.a.m.d. Istoria noastră nu este alcătuită doar din biografiile unor indivizi, ci din relatări despre națiuni și grupuri sociale. Existăm și ne guvernăm în cadrul unor structuri sociale, precum familia și țara. Avem în comun elemente culturale care ne unesc, cum ar fi stilul de îmbrăcăminte, hrana, muzica, arta, arhitectura și multe alte lucruri. În cadrul fiecăruia dintre aceste grupuri sociale există asemănări fundamentale, care țin grupul laolaltă. Aceste asemănări și diferențe trebuie luate în considerare în cadrul procesului luării deciziilor etice.

O prezentare sumară a acestei idei se găsește în 1 Corinteni 9:20-22, unde Pavel scrie următoarele cuvinte:

Cu cei ce sunt sub Lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege)... Cu cei ce sunt fără Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege (măcar că nu sunt fără o Lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub Legea lui Hristos)... Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei. (1 Corinteni 9:20-22)

Pavel învață că este important să ne adaptăm comportamentul la experiențele oamenilor din jurul nostru. El a luat în considerare contextul social uman în care se găsea și și-a modelat comportamentul în lumina a ceea ce vedea. De exemplu, atunci când se afla între iudei, urma tradițiile iudaice, iar când se afla între Neamuri, se comporta ca ei. Desigur, făcea tot posibilul să nu încalce nimic din învățăturile Scripturii, dar atât cât era posibil, adapta aplicarea Legii lui Dumnezeu la experiențele celor din jurul lui. Urmându-i exemplu noi trebuie să facem la fel.

După ce am discutat despre solidaritatea colectivă a rasei umane înaintea lui Dumnezeu și despre importanța caracterului comun al experiențelor umane, suntem gata să analizăm subiectul comunității, realități care au de-a face cu interacțiunea normală

dintre oameni, fie că aceasta are loc în cadrul mai larg al rasei umane, într-un grup mai mic, sau între indivizi.

Comunitatea

Vom împărți subiectul comunității în două părți. Mai întâi, vom lua în considerare impactul pe care oamenii îl au unul asupra altuia, iar apoi, vom aborda problema responsabilităților pe care le avem unul față de celălalt. Să începem cu impactul pe care oamenii îl au unul asupra altuia, în cadrul comunității.

Nu este nicio îndoială că deciziile și acțiunile indivizilor influențează adesea oamenii din jurul lor. Când aceste decizii și acțiuni sunt conforme cu învățăturile Scripturii, impactul lor asupra celorlalți este unul care îl glorifică pe Dumnezeu. Când nu, impactul asupra celorlalți duce la încurajarea păcatului. Modalitățile în care îi influențăm pe cei din jurul nostru sunt nenumărate. Dar, în această lecție, ne vom focaliza asupra discuției despre impactul pe care credincioșii îl au unul asupra altuia în biserică.

În 1 Corinteni 12:26-27, Pavel descrie impactul pe care creștinii îl au unul asupra altuia, prin folosirea metaforei trupului. Iată ce scrie:

Și dacă suferă un mădular, toate mădulele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădulele lui. (1 Corinteni 12:26-27)

În acest pasaj, Pavel învață că cei credincioși trebuie să se trateze unul pe altul cu cinste și respect, deoarece experiența unui creștin afectează fiecare credincios din lume. În sensul acesta, impactul pe care îl avem asupra celorlalți este foarte amplu, astfel încât trebuie să luăm în considerare întreaga biserică, atunci când avem de luat anumite decizii. În măsura în care putem să ne dăm seama de impactul acțiunilor noastre asupra altor credincioși, avem responsabilitatea de a lua decizii care să fie în beneficiul lor și să nu-i rănească, precum și să îi ajute să se comporte într-un mod etic.

Pavel oferă un exemplu concret al acestui tip de comportament în 1 Corinteni 8, unde oferă instrucțiuni privitoare la mâncarea jertfită idolilor. În general, el afirmă că pentru un creștin este acceptabil să mănânce această mâncare, dar face precizarea că dacă această mâncare face pe un alt credincios să cadă în păcatul idolatriei, atunci creștinul trebuie să se abțină de la această mâncare. Iată cuvintele apostolului din 1 Corinteni 8:13:

De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască. (1 Corinteni 8:13)

Pentru ca deciziile noastre să fie biblice, trebuie să luăm în considerare impactul pe care acțiunile noastre îl au asupra celorlalți.

Cunoscând importanța impactului pe care îl avem unul asupra celuilalt, să ne îndreptăm atenția către subiectul responsabilităților pe care le avem unul față de altul. Asemenea discutării impactului pe care îl avem unul asupra celuilalt, ne vom focaliza și în această situație asupra responsabilităților pe care le avem unii față de alții în biserică.

Scriptura învață în multe locuri care sunt responsabilitățile noastre unii față de alții. Deci, doar pentru a oferi o ilustrație, ne vom îndrepta către porunca Domnului de a ne iubi unul pe altul. Această poruncă este amintită deseori în Scriptură, dar noi ne vom opri asupra modului în care Ioan vorbește despre ea în prima lui epistolă. Iată ce scrie în 1 Ioan 3:11-18:

Să ne iubim unii pe alții... Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. (1 Ioan 3:11-18)

Ioan arată că avem responsabilitatea de a ne iubi unul pe altul la fel cum ne-a iubit Isus și că această responsabilitate are în vedere întreaga noastră viață. Ea implică timpul nostru, banii noștri, posesiunile noastre și chiar viața noastră. Această responsabilitate trebuie să fie reflectată de toate deciziile noastre etice.

După ce am abordat realitățile legate de trăirea împreună cu alții în cadrul societății umane, suntem gata să ne îndreptăm atenția către noi înșine, ca indivizi.

INDIVIZII

După cum am văzut, ființele umane au multe lucruri în comun unele cu altele. Cu toții suntem responsabili în fața aceluiași Dumnezeu, trăim în aceeași lume naturală, suntem influențați de aceleași forțe supernaturale și trăim cu toții în comunități alcătuite din mulți alți oameni asemenea nouă. Dar, există o multitudine de lucruri prin care fiecare persoană se deosebește de celelalte, fiind unică. Fiecare dintre noi are propria personalitate, istorie a vieții, abilități individuale ș.a.m.d. Aceste diferențe individuale reprezintă realități importante de care trebuie să ținem cont atunci când avem de luat decizii etice.

Vom vorbi despre patru tipuri de caracteristici care au de-a face cu ființa umană, ca individ. Mai întâi, vom discuta despre caracterul personal, iar apoi vom menționa importanța experiențelor individuale. În al treilea rând vom aborda problema trupului uman și a influenței lui iar în final, vom analiza importanța rolurilor pe care Dumnezeu le-a rânduit fiecărei persoane. Să începem cu aspectul caracterului personal, ca realitate importantă a situației noastre.

Caracterul

Când vorbim despre caracter, ne gândim la lucruri precum preferințele individuale, ispitele și procesul de sfințire personală. Fiecare dintre noi are anumite puncte tari și puncte slabe și fiecare dintre noi are o relație personală unică cu Duhul Sfânt. Toți acești factori ne influențează abilitatea și disponibilitatea de a lua decizii care să-L onoreze pe Dumnezeu.

Pe lângă elementul caracterului personal, trebuie să introducem în ecuație și experiențele fiecărui individ atunci când trebuie să luăm decizii etice.

Experiențele

Experiențele personale sunt asemenea amprentelor. Ampretele sunt alcătuite din mici creste care formează diverse modele, sub formă de buclă, arc sau spirală. Deși fiecare persoană are amprente, alcătuite din aceleași elemente, fiecare amprentă este unică.

La fel este și cu experiențele noastre. Majoritatea experiențelor noastre sunt întâlnite și la alți oameni, dar combinația de experiențe a fiecărei persoane este unică. În categoria experiențelor putem include lucruri ca ereditatea, maturitatea, educația, oportunitățile, statutul sau poziția și, bineînțeles, toate lucrurile pe care le gândim, le spunem sau le facem. Aceste experiențe personale reprezintă trăsături ale situației noastre etice și ne determină responsabilitățile morale.

Într-un sens, cu toții avem de înfruntat aceeași ispită, adică, ispita încălcării legii lui Dumnezeu. Dar, fiecare dintre noi este ispitit altfel. De exemplu, toți suntem ispitiți să furăm, dar anumite detalii specifice ale acestei ispite diferă de la unul la altul. De asemenea, toți suntem ispitiți sexual, dar ispitele concrete cu care ne confruntăm variază de la un individ la altul. Deci, atunci când abordăm subiectul eticii creștine, trebuie să înțelegem că fiecare dintre noi duce o luptă spirituală unică și că detaliile acesteia reprezintă realități importante de care trebuie să ținem cont.

De exemplu, cu privire la aspectul eredității, cu toții suntem datori să ne cinstim părinții, dar nu toți avem aceeași părinți. Așa că, fiecare trebuie să-și cinstească părinții lui. În ce privește maturitatea, felul în care trebuie să ne cinstim părinții se schimbă odată cu vârsta. Când suntem tineri, trebuie să-i cinstim în general prin a-i asculta și a-i respecta. Când ajungem la maturitate, iar părinții noștri sunt foarte în vârstă, trebuie să-i cinstim purtând de grijă nevoilor lor fizice. Fiecare experiență prin care trecem aduce cu ea și un set de responsabilități care, de asemenea, sunt unice. Așa că, atunci când avem de-a face cu probleme de natură etică, trebuie să luăm în considerare și aceste realități importante.

Înțelegând aspectul caracterului și al experiențelor personale, să abordăm acum realitățile specifice trupului uman și influența pe care acestea o au asupra situației noastre etice.

Trupul

Trupurile noastre joacă un rol important în situațiile de natură etică, din multe perspective, cum ar fi vârsta fizică, abilitățile sau dizabilitățile fizice, moștenirea genetică și abilitățile intelectuale. De exemplu, în Deuteronom 1:35-39, Dumnezeu face diferența între adulți și copii în Israel în felul următor:

"Niciunul din bărbații care fac parte din acest neam rău nu va vedea țara aceea bună pe care am jurat că o voi da părinților voștri, afară

de Caleb... [și] Iosua... Și pruncii voștri, despre care ați zis: "Vor fi de jaf!" și fiii voștri, care nu cunosc azi nici binele nici răul, ei vor intra în ea; da, lor le-o voi da, și ei o vor stăpâni. (Deuteronomul 1:35-39)

Când Israelul s-a răzvrătit în împotriva lui Dumnezeu în pustiu, Dumnezeu a condamnat o întreaga generație de adulți, cu excepția lui Iosua și Caleb, dar n-a condamnat copiii acelei generații, deoarece ei încă nu cunoșteau binele de rău. În textul acesta și în multe altele, Scriptura arată că obligațiile noastre critice sunt determinate parțial de maturitatea noastră fizică și de abilitățile intelectuale.

Dar, de asemenea, Scriptura învață că anumite realități legate de trup nu sunt întotdeauna suficiente pentru a ne influența obligațiile etice. Cel mai bine cunoscut exemplu din Biblie este faptul că păcatul locuiește în trupurile noastre și ne împiedică să ascultăm de Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu nu trece cu vederea păcatele pe care le comitem ca rezultat al faptului că păcatul locuiește în noi. Iată cum descrie Pavel această problemă în Romani 7:18-24:

Nimic bun nu locuiește... în firea mea pământească... Fiindcă, după omul dinăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege care... mă ține rob legii păcatului care este în mădularele mele... Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? (Romani 7:18-24)

Păcatul care locuiește în trupurile noastre ne îndeamnă la păcat. Dar, după cum arată Pavel, soluția acestei dileme nu se află în negarea vinovăției ci a striga la Salvator.

Relația dintre genetică și comportament este și ea asemănătoare. Mulți oameni de știință au sugerat că există o corespondență între moștenirea genetică, pe de-o parte, și comportamente precum violența criminală, alcoolismul și homosexualitatea, pe de altă parte. Deci, poate fi adevărat că genele noastre și prezența păcatului în noi fac mai dificilă ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Totuși, poruncile Lui au în continuare caracter normativ pentru noi. Deci, chiar și atunci când trupurile noastre ne îndeamnă în mod natural către păcat, ele nu reprezintă o scuză pentru păcatele condamnate clar în Biblie.

După ce am analizat realitățile legate de caracter, de experiențele personale și de trupul uman, suntem gata să abordăm semnificația etică a rolurilor pe care Dumnezeu le-a rânduit fiecăruia dintre noi.

Rolurile

Fiecare dintre noi are mai multe roluri în viață. În lume, îndeplinim adesea rolul de părinte, copil, frate sau soră, soț sau soție, patron, angajat și multe altele. Mai mult, Dumnezeu și-a chemat poporul să facă diverse slujbe și să ocupe diverse poziții în biserică și, ca urmare, avem prezbiteri, diaconi, evangheliști, învățători ș.a.m.d. Indiferent dacă avem sau nu o poziție oficială în biserică, Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi daruri

spirituale unice și așteaptă să le folosim pentru a sluji fraților și surorilor în Hristos. Fiecare dintre aceste roluri este însoțit de anumite ispite și responsabilități.

De exemplu, dacă suntem slujitori ai bisericii, avem responsabilitatea să conducem, să învățăm și să muștrăm poporul lui Dumnezeu, într-un mod înțelept și sfânt. Dar, dacă suntem copii în biserică, ar fi greșit să ne asumăm genul acesta de autoritate și comportament. Noul Testament ne dă și un alt exemplu, atunci când vorbește despre responsabilitatea adulților și, în mod special a soților și taților, de a munci pentru a se susține pe ei și familiile lor. Pavel scrie în 1 Timotei 5:8:

Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios. (1 Timotei 5:8)

Deci, putem vedea că unii au responsabilitatea de a munci și de a-i susține pe alții, în mod special cei care au rolul de cap de familie. Tot la fel, când avem responsabilitatea purtării de grijă pentru familia noastră, ispita este aceea de a ocoli această responsabilitate.

Într-o măsură sau alta, același lucru este valabil cu privire la fiecare rol pe care îl avem. Fiecare rol pe care îl avem în viață comportă anumite ispite și responsabilități. Astfel, fiecare rol este important și reprezintă un factor complex în situațiile de natură etică.

Deci, vedem că atunci când vine vorba de luarea deciziilor biblice, sunt multe realități pe care trebuie să le considerăm și care au de-a face cu existența noastră ca ființe umane, atât în calitate de membri ai societății, care trăiesc împreună unii cu alții, cât și ca indivizi, în relație cu noi înșine.

CONCLUZIE

În această lecție am schițat categoriile majore de realități de care trebuie să ținem cont, pentru a răspunde biblic la o problemă etică. Am identificat un număr de realități importante privitoare la Dumnezeu, cum ar fi autoritatea, controlul și prezența Lui. Am descris realitățile care compun creația, în general, analizând atât domeniul natural, cât și pe cel supranatural și am analizat omenirea, atât din perspectiva societății, cât și la nivel individual. Aceste trei categorii fundamentale ne oferă o bună bază de pornire pentru analiza realităților aferente situației noastre etice.

Când abordăm etica din perspectivă situațională, este foarte important să ținem cont de toate realitățile care determină responsabilitatea noastră înaintea lui Dumnezeu. Cele mai importante elemente în acest sens sunt, totdeauna, existența și caracterul lui Dumnezeu. Realitățile privitoare la propria persoană și la mediul care ne înconjoară plasează și ele obligații etice. Deci, cu cât avem în vedere mai multe astfel de realități, cu atât putem avea încredere că deciziile noastre în situații etice sunt, cu adevărat, biblice.